

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sži/7/2014
Identifikačné číslo spisu:	1009201683
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1009201683.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Babiakovej, CSc. v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, IČO: 30 794 242, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PPZ-2-23/OKAP-2009 zo dňa 28. augusta 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/176/2009-44 zo dňa 24. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/176/2009-44 zo dňa 24. októbra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 28. augusta 2009, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní odvolanie žiadateľa zamietol a napadnuté rozhodnutie povinnej osoby č. KRP-118-37/SI-2008 z 22. júla 2009 o čiastočnom nesprístupnení informácie potvrdil.

Z administratívneho spisu súd zistil, že žiadosťou z 24. septembra 2008, ktorá bola doručená dňa 29. septembra 2009, žalobca podľa ustanovenia § 14 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám požiadal Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave (ďalej len KR PZ BA) o sprístupnenie úradného spisu vedeného pod č. KRP-367/K-Sŕ-2008 Ta. Rozhodnutím zo dňa 7. októbra 2008 bola žiadosť žalobcu zamietnutá. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-164-3/OKAP-2008 zo dňa 19. novembra 2008 rozhodnutie KR PZ BA zrušil a vec vrátil žalovanému na nové prejednanie. Rozhodnutím č. KRP-118-6/SI-2008 zo dňa 2. decembra 2008 KR PZ BA opäť žiadosť žalobcu odmietlo. Žalobca

napadol rozhodnutie odvolaním zo dňa 5. decembra 2008 doručeným KR PZ BA dňa 8. decembra 2008. Rozhodnutím č. PPZ-2-3/OKAP-2009 zo dňa 9. januára 2009 žalovaný opäť zrušil rozhodnutie KR PZ BA. Listom zo dňa 2. februára 2009 KR PZ BA oznámilo žalobcovi predĺženie lehoty na vybavenie žiadosti. Odvolaním zo dňa 13. februára 2009, ktoré bolo doručené KR PZ BA dňa 17. februára 2009 žalobca napadol fiktívne rozhodnutie, ktoré vzniklo dňa 10. februára 2009, nakoľko na predĺženie lehoty podľa § 17 ods. 2 písm. a) zákona č. 211/2000 Z. z. nebol dôvod. O odvolaní žalobcu proti fiktívnemu rozhodnutiu zo dňa 10. februára 2009 žalovaný nerozhodol, došlo preto aj k vzniku fikcie odvolacieho rozhodnutia žalovaného, ktoré žalobca napadol žalobou vedenou na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4S/81/2009. Dňa 27. apríla 2009 KR PZ BA rozhodnutím č. KRP-118-31/SI-2008 žiadosť žalobcu zamietlo v časti týkajúcej sa vyjadrení príslušníkov PZ k sťažnosti, ktoré sa nachádzajú v požadovanom spise. Odvolaním zo dňa 7. mája 2009 žalobca napadol rozhodnutie KR PZ BA s tým, že žalovaný rozhodnutím zo dňa 19. júna 2009 č. PPZ-2-18/OKAP-2009 rozhodnutie KR PZ BA zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Dňa 22. júla 2009 KR PZ BA rozhodnutím č. KRP-118-37/SI-2008 žiadosť žalobcu opätovne zamietlo v časti týkajúcej sa vyjadrení príslušníkov PZ k sťažnosti. Žalobca podal odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodnutím č. PPZ-2-23/OKAP-2009 zo dňa 28. augusta 2009 rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie KR PZ BA potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že pri sprístupňovaní informácií, ktoré získala povinná osoba od tretej osoby na plnenie úloh podľa osobitného zákona, podľa ktorého sa na povinnú osobu vzťahuje povinnosť mlčanlivosti, alebo iná prekážka ochraňujúca informácie pred zverejnením alebo zneužitím, ktoré však možno podľa tohto zákona sprístupniť, sprístupní povinná osoba len tie informácie, ktoré priamo súvisia s jej úlohami. Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci posudzoval zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. PPZ-2-23/OKAP-2009 zo dňa 28. augusta 2009, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní odvolanie žiadateľa zamietol a napadnuté rozhodnutie povinnej osoby č. KRP-118-37/SI-2008 zo dňa 22. júla 2009 o čiastočnom nesprístupnení informácie potvrdil. Žalobca sa v predmetnej veci domáhal sprístupnenia sťažnostného spisu, ktorý je vedený na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave pod č. KRP-367/K-St-2008. Prvostupňový správny orgán žiadosti sčasti nevyhovel a to konkrétne v časti týkajúcej sa vyjadrení dotknutých osôb k obsahu prešetrovanej sťažnosti. Povinná osoba listom zo dňa 3. februára 2009 vyzvala dotknuté osoby, aby zaslali svoj súhlas najneskôr do 6. februára 2009. Príslušníci policajného zboru nesúhlasili so zverejnením ich osobných údajov ani vyjadrení nachádzajúcich sa v sťažnostnom spise, pričom z administratívneho spisu je zrejmé, že tieto boli podané príslušníkmi policajného zboru ako tretími osobami bez súvisu s ich služobnou činnosťou, a preto povinná osoba správne postupovala podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. a tieto informácie žalobcovi bez súhlasu tretích osôb neposkytla, čo rozhodnutím č. PPZ-2-23/OKAP-2009 potvrdil aj žalovaný. Na záver krajský súd uviedol, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/3/2012 zo dňa 13. júna 2012 vykonal ďalšie šetrenie ohľadom včasnosti podania žaloby a vzhľadom na to, že e-mailové podania došlé na súd sa nearchivujú, nie je možné zistiť dátum podania žaloby, avšak vezmúc do úvahy ústavnú zásadu obsiahnutú v článku 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, súd žalobu prejednal ako žalobu podanú včas, nakoľko svojím postupom nemôže žalobcovi odoprieť právo na prístup k súdu. Na základe vyššie uvedeného Krajský súd v Bratislave žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozhodol tak, že zmení napadnutý rozsudok krajského súdu a žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zároveň mu prizná i trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania. V odvolaní uviedol, že je nesprávne považovať dotknutých príslušníkov PZ za tretie osoby, nakoľko títo sú služobne podriadení KR PZ BA a teda nie sú na účely zákona o slobodnom prístupe k informáciám povinnou osobou. Taktiež je nesprávne stanoviská príslušníkov PZ predložené služobnou cestou považovať za poskytnuté informácie. Títo príslušníci žiadne informácie neposkytli, iba sa vyjadrili k sťažnosti. Podľa jeho názoru žalobcom požadované údaje nemajú povahu osobných údajov ako sa nesprávne domnieva súd. Meno a priezvisko príslušníka PZ a údaj o služobnom útvare, na ktorom je zaradený nie sú takými trvalými identifikátormi, ktoré by fyzickú osobu nezameniteľne identifikovali spomedzi množstva iných fyzických osôb.

Žalovaný správny orgán sa ku odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave vyjadril tak, že sa pridrižiava predchádzajúcich písomných vyjadrení k veci a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v celom rozsahu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne. Zákon č. 211/2000 Z. z. potom v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Zákon č. 211/2000 Z. z. pri sprístupňovaní informácií rozlišuje tri spôsoby vybavenia žiadosti, a to keď:

- povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 (ústne, písomne, odpis, výpis, kópia informácií, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou) a v zákonom stanovenej lehote; v tomto prípade sa rozhodnutie urobí záznamom v spise a nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.
- povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti; v tom prípade vydá v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.
- povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala fiktívne rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 3, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné konštatovať, že v predmetnej právnej veci povinná osoba - žalovaný - nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž 5/2011 zo dňa 16. novembra 2011).

Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie, bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje postup a rozhodnutie žalovaného za súladný so zákonom č. 211/2000 Z. z. a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 ZSI, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 12 ZSI všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.

Odvolací súd je toho názoru že povinná osoba postupovala správne, keď žalobcovi nesprístupnila predmetné osobné údaje dotknutých subjektov, pretože skutočne nejde o subjekty, ktoré sú uvedené v § 9 ods. 3 ZSI.

V danom prípade je totiž nesporné, že údaje ako meno, priezvisko, hodnosť a funkcia príslušníka policajného zboru je nevyhnutné považovať za osobné údaje a túto skutočnosť je potrebné aplikovať i vo vzťahu k osobám dotknutým infožiadostou žalobcu, a to v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

V danom prípade žalobca totiž ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by disponoval súhlasom

dotknutých príslušníkov PZ a to na zverejnenie ich osobných údajov v príslušnom rozsahu v akom sa žalobca týchto údajov domáhal.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR správne povinná osoba skúmala, či zverejnením osobných údajov dotknutých príslušníkov PZ, by sa nedopustila postupu, ktorý by bol v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o ochrane osobných údajov vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24. októbra 1995, o ochrane jednotlivcov v súvislosti so spracovávaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov. Zmyslom uvedenej smernice bolo podchytiť v rámci ochrany osobných údajov akékoľvek informácie, ktoré môžu súvisieť s jednotlivcom. Výraz „akékoľvek“ informácie, ktorý je použitý v texte smernice jednoznačne svedčí o širokej ochrane osobných údajov dotýkajúcich sa súkromného a rodinného života jednotlivca v úzkom zmysle, ale tiež informácie o akomkoľvek druhu činnosti, ktorou sa jednotlivec zaoberá, napríklad informácia o jeho pracovných vzťahoch alebo ekonomickom či spoločenskom správaní sa, a zahŕňa tiež informácie o jednotlivcoch bez ohľadu na postavenie alebo úlohu, v akej daná osoba vystupuje, a to ako zamestnanec, zákazník a pod. V danom prípade správne povinná osoba aktívne skúmala existenciu súhlasu dotknutých subjektov na zverejnenie ich osobných údajov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zverejnením príslušných údajov o dotknutých subjektoch, by došlo k zverejneniu citlivých osobných údajov vypovedajúcich o mene a priezvisku príslušníkov PZ, a to pri plnení ich služobných úloh, ktoré údaje sú v danom prípade nesporne i chránenými osobnými údajmi v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, ako i zákona o slobodnom prístupe k informáciám, k zverejneniu ktorých dotknuté subjekty nedali súhlas. Takýto súhlas oprávnená osoba vo vzťahu k povinnej osobe nepreukázala, a preto povinná osoba postupovala v súlade so zákonom, ak v tejto časti info-žiadosti oprávnenej osoby nevyhovela.

Za týchto skutkových a právnych okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosť, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal v podstate už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovela a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a

§ 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.